

Второ действие, шеста картина.

По паяжничко, които леко
 във всички летни въздух плуват,
 би идже любемет да се носи
 и все пак да не падне, толков лека
 е сметата!

~~Ванса Жулиета.~~

Жулиета. —

Отте мой дучовен,
 на тебе казвам добър вечер.

Брат Лоренцо. —

Тако,
 Ромео ще изкаже благодарност
 за себе си и мен.

Жулиета. —

За двамата нас
 и аз ще му благодаря, защото
 големия благодарност ще изкаже.

Ромео. —

О, Жулиета, ако твоят работ
 прелива като мляко — и ти,
 ако от мене по-добре умееш
 с диханието си да е прославил,
 в простора нека звъни песента ти,
 и звъните на твоите слова
 да възвестят за щастието чудно,
 което ни дарева тая среца.

Жулиета. —

Богатството на чувствата не е
 в словата; ценка само същността е —
 и непотребни празните украси.
 Познава само просекът какво